

Fra: Anders Rodenberg Nielsen [<mailto:anni@aaks.aarhus.dk>]
Sendt: 30. marts 2006 11:20
Til: Tina Petersen
Emne: Lovforslag B 51

Til Tina Petersen, MF. dftipe@ft.dk

Tak for en opløftende og udbytterig lørdag eftermiddag på Baaring Højskole d. 25 februar.

Som de øvrige, kan jeg kun udtrykke en stor tilfredshed med lovforslag B 51.

Jeg er som kurator på 24'ende år hos PPR i Århus, meget glad for at du, på vegne af unge med særlige behov, har sat dig i spidsen for og gjort en meget stor og aktiv indsats for at sikre den gruppe af unge et ligeværdigt ungdomsuddannelsesstilbud.

Et initiativ, som jeg, i lighed med mange andre, forgæves har forsøgt at interesse den politiske verden for.

Det giver mig store forhåbninger at du gentagne gange, både i dine indlæg og i dine svar på spørgsmål fra salen, klart viste at du er klar over, at de unge er meget forskellige og dermed deres behov, og at uddannelse for denne gruppe af unge langtfra er en "hyldevare", men at den enkelte unge har forskellige behov og uddannelsen skal tilrettelægges, så både den unges evner, ønsker og kompetencer udfordres.

Jeg er meget enig i at

" uddannelse skal være en mulighed den unge har krav på.

" den unge i samspil med familie og vejledning kan ønske mellem flere muligheder.

" en tidsbegrænsning og snæver tidsramme, på langt sigt, kan være hindrende for succes.

I forslaget nævnes flere gange de 18- 19 årige; sandheden er, at de fleste unge ikke er fyldt 18 år, når de har udtømt folkeskolens 10 års tilbud om undervisning. Derfor mener jeg, det er vigtigt at undlade at fokusere på alder, men derimod på folkeskolens afslutning, undervisningspligtens ophør.

En ikke empirisk opgørelse (en hurtig sammentælling hos et par socialrådgivere)

indikerer at eleverne finder en mere blivende placering i 23- 24 års alderen. Det tyder på at de unge bruger ca. samme tid til at være på efterskole, husholdningsskole, produktionsskole og lignende uddannelsessteder, som det tager andre unge at gennemføre en erhvervsfaglig uddannelse, ca. 5 år.

I marts måned træffer eleverne i afgangsklasserne deres erhvervsvalg, og vi registrerer, hvad de vælger.

I min registrering må jeg registrere mange af mine elever som "elever, der ikke går direkte i gang med uddannelse". Sandheden er at de fleste ikke går i gang med en uddannelse, så længe uddannelse defineres som gymnasium, teknisk skole e. lign., og at de derfor altid vil defineres som "uden uddannelse"

Ingen af mine elever går ud til "ingenting", men tager på efterskoler, produktionsskoler, husholdningsskoler, selvejende uddannelsessteder og lignende, men kommer i statistikken til at optræde som unge, der "ikke får sig en uddannelse", fordi vi kun registrerer ordinære uddannelser efter 10 klasse, skoleår.

Det vil være en stor lettelse for forældre, hvis deres personlige forhold ikke skal gøres til genstand for en gransning fra en kommunal sagsbehandler, men at kunne

opleve, at det alene er den unges tarv og velfærd, som er dagsordenen, når der skal tages stilling til den unges fremtidsmuligheder.

Som det blev påpeget fra salen, oplever forældre at naboens barn uddannes via skattesystemet, men at deres eget barns uddannelse skal finansieres med en egenbetaling på op til 80.000 kr. - det grælleste tilfælde, jeg har hørt om. Dette opleves, med rette, ikke som et udtryk for ligeværdighed.

Jeg oplever også forældre, som flytter kommune, og som ikke kan få bevilling til efterskoleopholdet i den nye kommune, og af økonomiske årsager er nødt til at tage deres barn hjem. Andre eksempler er undladelse af pensionsindbetaling for at finansiere efterskoleophold; sælge hus og flytte til mindre og billigere forhold; skifte til mindre og billigere bil.

Så er der de mange tilfælde, hvor forældre først efter drøje sværds slag har fået økonomisk støtte og så alle de tilfælde, hvor forældre har givet op overfor kommunen, undladt at sende deres barn af sted, eller "bidt i det sure æble" og selv fundet økonomi til betalingen.

Egenbetalingen kan være en så økonomisk belastning for mange forældre, at de ikke magter det. Resultatet kan, for den unge, være uheldige placeringer, tab af selvværd, tab af udvikling, stagnation eller ligefrem tilbageskridt. For samfundet en risiko for tab af unges bidrag i samfundet og samtidig forældre, som føler sig ilde behandlet af samfundet, og en bitterhed mod samme, som ikke er befordrende for livssynet.

Vilkårene for optagelse på en produktionsskole er en vurdering fra en vejleders side, en lignende fremgangsmåde kunne anvendes i forhold til unge med særlige behov. Ved samme lejlighed kunne der laves en screening, så uddannelse og social træning adskilles; medmindre den økonomiske model, der anvendes i finansieringen af uddannelsen gør det overflødig.

På de unges vegne, ser jeg forventningsfuld frem til lovforslag B 51's videre skæbne.

Fremsendt på egne vegne.

Med venlig hilsen

Kurator Anders Nielsen.

Pæd. Psyk. Rådgivning

Hermudsvej 3-5

8240 Åbyhøj

8675 4098